Kenan Budak mücadelemizde yaşıyor!

İlerici Deri-İş Genel Başkanı ve SVP Merkez Komite üyesi Kenan Budak'ı katledilişinin 45. yılında anıyoruz!

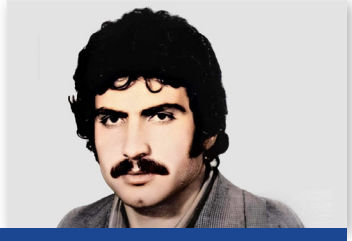

toplumsal özgürlük

20 TL / Temmuz-Ağustos 2026

Sermayeyi yok et, savaşlar dursun!

Saray iktidarının ekonomiden muhalefete kadar ülkedeki her olguya giydirmeye çalıştığı "yerli ve milli" kostüm NATO zirvesi ile beraber askıya asıldı. Ülkeyi yönetenlerin her başları sıkıştığında kötü karakter olarak sarıldıkları "dış güç"ün filmin sonunda kurtarıcı olduğunu gördük. Geleneksel şeytan ABD göklerden müjdeli haberlerle inen bir melek gibi karşılandı. Bu kez halk utanç malzemesi gibi kilitli kapıların, yapay duvarların arkasına hapsedildi. NATO Zirvesi başta Ankara olmak üzere ülkenin birçok yerinde toplantının içeriğiyle uyumlu bir terör havası estirdi. Binlerce insan gözaltına alındı, yüzlercesi tutuklandı, etkinlikler yasaklandı, sokağa çıkanlara şiddetle saldırıldı. Ankara'ya makyaj yapılırken yoksul mahalleler paravanlarla kapatıldı. Tüm bunlar yerli ve milli iktidarın NATO'nun huzurunu bozmamak için ülke insanına reva gördüğü davranışlardı. Savaş baronları Ankara'da dünyayı savaş atmosferine sokacak kararları alırken 28 bin 75 TL olan asgari ücret açlık sınırının 6 bin 732 TL altında kalıyordu. Bu makasın yıl sonuna kadar daha da açılacak olması herkesin bildiği bir gerçek. En düşük emekli aylığı da Temmuz zammıyla birlikte 23 bin 522 TL ile asgari ücretin yanına bile yaklaşamadı.

Her bir kurşun emekçinin cebinden

NATO'nun aldığı silahlanma kararı ile yoksulluğun daha da artacağı kesinleştirmiş oldu. Silaha harcanan her bir kuruşun bütçeden karşılandığı ve bütçeyi oluşturan rakamların da büyük bölümünün çalışanlardan alınan vergilerle karşılandığı rakamlarla sabit. Dolaylı vergilerin payının bütçe gelirlerinin yüzde 64'ünü oluşturduğu ve şirketlerden alınan kurumlar vergisi oranının da yüzde 25'ten yüzde 12,5'a düşürüldüğü bir durumda her bir kurşunun bedeli emekçinin cebinden çıkıyor.

Yani NATO'nun huzuru kaçmasın diye emekçi halkın huzuru ayaklar altına seriliyor. Milli olma iddiasıyla yola çıkanların geçmişte de olduğu gibi milliliği yerli ve yabancı sermayenin çıkarı için kullandıkları bir kalkan olduğunu görmeyen kalmadı.

Yoksulluğa karşı savaşın sermayeye ve onun çıkarlarına hizmet eden her şeyi kapsadığı bir alandayız artık. Savaşa, yoksulluğa, NATO'ya, toprağımızın talanına, irademizin gaspına, yaşam hakkımıza yapılan saldırılara karşı olmak sermayeye karşı olmaktır. Bizim huzurumuz onların huzursuzluğudur.

Mehmet Şimşek'in programı ve mutlak butlan

Muhalefetin bu yürüyüşünü engelleme girişimleri başarısızlığa uğradıkça ve ekonomik yıkım her geçen gün derinleştikçe, sarayın faşizmin tekerini daha hızlı çevirmekten başka seçeneği kalmadı.

Mehmet Şimşek'in açıkladığı 2024-2026 Orta Vadeli Program'ın sermayenin tüm bileşenleri tarafından desteklenmesinin en önemli dayanağı programın IMF uygulamalarını aratmayan, aynı zamanda sınıfsal karakterini gizlemeyecek şekilde kemer sıkma politikaları ve emek piyasasını yeniden belirleme üzerine inşa edilmesiydi.

Mehmet Şimşek programının uygulamadaki kolaylığı yalnızca yüksek faiz politikaları ile ilgili değildi. "Asıl olan enflasyonla mücadele" manipülasyonuyla milyonlarca yurttaşı ücretlerin baskılanması aracılığıyla açlığa, yoksulluğa terk edecek bir saldırı dalgası başlatan program üzerinde iktidar bloğunun tamamının uzlaşısı vardı. Böylece "enflasyonla mücadele" söylemiyle hem krizin yükünü emekçi sınıfların omuzlarına yıkmak hem de emek piyasasını dönüştürmek gibi kapsamlı bir saldırı programı uygulanıyordu.

(...) *Devamı 3. sayfada*

NATO dünyayı savaşa sürüklüyor: İran'a bomba, bölgeye topyekün işgal

Emperyalizmin en büyük savaş aygıtı olan NATO, Ankara'da düzenlenen liderler zirvesi ile dünya halklarına karşı yeni işgal ve savaş planlarını resmen devreye soktu. Zirvenin hemen öncesinde Amerika Birleşik Devletleri İran'ı bombaladı. Türkiye dahil hiçbir NATO ülkesi olanlara tek kelime söyleyemedi. ABD Başkanı Donald Trump'ın İran ile ateşkesin bittiğini açıkça ilan etmesi, bu toplantının bir güvenlik değil, açık bir savaşa hazırlık zirvesi olduğunu tüm dünyaya kanıtladı. NATO, aldığı milyarlarca dolarlık silahlanma kararlarıyla dünyayı yeni bir savaşa ve topyekün işgale hazırlıyor.

(...) *Devamı 2. sayfada*

Ankara'da öğretmen destanı

Sendikaları öncülüğünde öğretmenler komisyonun toplanması sağlamak ve taleplerini gerçekleştirmek konusunda ısrarcı.

5

Flamingolar ayaklandığında

"Flamingo Devrimi" olarak anılan bu hareket, Arnavutluk siyasetinin çürümüş temellerini ifşa ederek büyüyor.

6

Deniz'in cüreti

Cürüm tam da budur. Cumhurbaşkanına hakaret, dini değerleri aşağılama ya da kişisel haklara saldırı söz konusu değil.

7

POLİTİKA

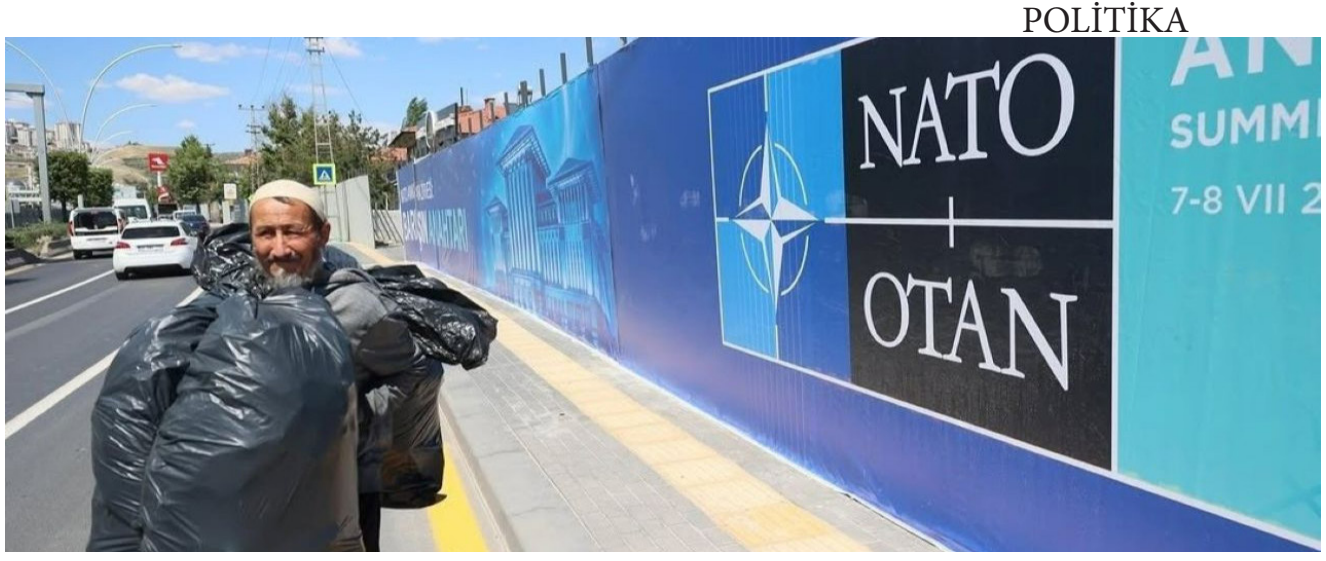

NATO dünyayı savaşa sürüklüyor: İran'a bomba, bölgeye topyekün işgal

Komşu ülke İran'ın füzelerle vurulması ve açıkça savaş tehdidi alması karşısında Türkiye'nin ve siyasi iktidarın olanlara tamamen sessiz kalması, bölgesel işbirlikçiliğin ulaştığı tehlikeli boyutu gösterdi.

(...) *1. sayfadan devam*

Tüm bu gelişmeler, NATO'nun varoluş amacının dünya halklarına barış getirmek değil, emperyalist çıkarlar doğrultusunda çatışmaları körükleyerek kalıcılaştırmak olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Erdoğan kulağının üstüne yattı

Komşu ülke İran'ın füzelerle vurulması ve açıkça savaş tehdidi alması karşısında Türkiye'nin ve siyasi iktidarın olanlara tamamen sessiz kalması, bölgesel işbirlikçiliğin ulaştığı tehlikeli boyutu gösterdi. İktidarın teslimiyetçi sessizliği, Trump'ın basın toplantısındaki pervasız sözleriyle daha da bütünleşti. Trump, "Erdoğan'ı seviyorum, benim için savaşa girmedi" diyerek Türkiye'nin emperyalist planlara ne derece entegre edildiğini kendi penceresinden gayet açık bir şekilde özetledi. Bağımsız bir dış politikanın terk edildiğini gösteren övgüler, siyasi iktidarın bölge halklarının güvenliğini emperyalist merkezlerin çıkarlarına nasıl feda ettiğini açıkça ortaya koydu.

Dünyayı savaşa ve işgale hazırlayan zirve

Ankara'daki toplantı, halkların barışını ve refahını değil, uluslararası silah tekellerinin kârını büyütmeyi hedefleyen bir organizasyon olarak kayda geçti. Zirve sonucunda 50 milyar doların üzerinde yeni savunma alımı yapılacağı ve çatışmaları körüklemek adına Ukrayna'ya 2026 yılı için 70 milyar euro tutarında askeri teçhizat sağlanacağı resmen ilan edildi. Batı emperyalizmi, kendi yarattığı ekonomik krizleri çözmek yerine, devasa kaynakları silahlanmaya ve egemen ülkeleri bombalamaya ayırdı.

F-35'ler Türkiye'ye, S-400'ler Dubai'ye mi gidiyor?

Zirve boyunca yeni silah ihaleleri ve askeri müttefiklik kısıtlamalarının kaldırılması üzerinden pazarlıklar yürütüldü. Trump'ın Türkiye'nin çok güçlü bir orduya sahip olduğunu belirterek Amerikan F-35 savaş uçaklarını alacağını söylemesi, kapalı kapılar ardında yapılan askeri teçhizat anlaşmalarının ulaştığı noktayı gösterdi. F-35 uçaklarıyla ilgili söylemlerin ardından akıllara "Rusya'dan alınan S-400 uçaklarına ne olacak?" sorusu geldi. F-35'ler Türkiye'ye gelirken, hangarda çürümeye terk edilen S-400'ler Dubai'ye mi gidiyor?" sorusu gündemi meşgul ediyor. Alınan 50 milyar dolarlık yeni savunma harcaması kararları, dünya halklarının yoksullukla boğuşurken devasa kaynakların barışa değil, uluslararası silah tekellerinin kasasına aktarıldığını tescilliyor.

> ***Batı emperyalizmi, kendi yarattığı ekonomik krizleri çözmek yerine, devasa kaynakları silahlanmaya ve egemen ülkeleri bombalamaya ayırdı.***

Colani Ankara'da ne arıyor?

Dünya halklarının geleceği savaş, yıkım ve yoksullukla tehdit edilirken, emperyalist burjuvazinin temsilcileri kendi lüksleri̇nden ve konforlarından zerre kadar taviz vermiyor. Burjuvazinin sadık temsilcisi Colani'nin NATO için Ankara'ya gelmesi, zirvenin sınıfsal ve seçkinci karakterini gözler önüne serdi. Suriye'yi HTŞ karanlığına teslim eden ABD emperyalizmi Şara ve Suriye hakkında "Hizbullah ve Lübnan konusunda yardımcı olabilir" ifadelerini kullandı.

Bölgede emperyalist müdahalenin devam edebileceğinin sinyalini verdi. Eli kanlı cihatçı katil Colani de "Suriye halkı Trump'a teşekkür ediyor" diyerek emperyalist müdahaleyle ilgili sözlerden kıvanç duyduğunu saklamadı.

Macron koşusunu ihmal etmedi

Dünya halklarını savaşa ve kıyıma sürükleyen zirveyle ilgili bir başka dikkat çeken olayı Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron sergiledi. Savaş ve silahlanma kararlarının alındığı saatlerde Macron sabah koşusunu ihmal etmedi ve soluğu Çankaya'daki Seğmenler Parkı'nda aldı. Halkın vergileriyle inşa edilen kamusal bir alan, sadece bir burjuva liderin keyfi sporu için geniş güvenlik önlemleri bahane edilerek Ankaralılara tamamen kapatıldı.Kapalı kapılar ardında milyarlarca dolarlık işgal kararları alınırken, liderlerin kamusal alanları fütursuzca işgal eden bu rahat tavırları halkın tepkisiyle karşılaştı.

Emperyalist güçlerin hamleleri ve Kürtlerin geleceği

Kürtlerle entegrasyon anlaşması olmasına rağmen, HTŞ güçleri Halep kırsalında Kürt beldelerine 30 Haziran'da saldırdı ve işkence ederek Kürt gençleri gözaltına aldı. Suriye halklarına uygulanan bu zülüm politikaları HTŞ öncülüğünde kurulan Yeni Suriye Hükümetinin tekçi, Arap- İslam milliyetçisi yapısını açıkça ortaya koyuyor.

Son ayların iç içe önemli olayları Ortadoğu'daki Kürt bölgelerini etkileyip dönüştürecek dinamikler içeriyor. 7- 17 Haziran'da ABD-İran arasında yapılan anlaşma, Ankara'daki 7-8 Temmuz tarihinde yapılan NATO zirvesi ve zirvenin son günü yeniden başlayan İran-ABD savaşı. Tüm bu gelişmeler Dünyanın ve Ortadoğu'nun yeni Jeopolitiğinde KÖH' ün gelecekteki pozisyonunu belirleyecek potansiyeller taşıyor. Anlaşmadan sonra İran'ın kısmi güç kazanarak çıkmasının yarattığı güven duygusunun, İran Ordusu için Rojhilat bölgesi Kürtlerine askeri saldırıları, Irak Kürtlerine ise diplomatik baskıları arttırma davranışı doğurduğu görülüyor.

İran ordusunun Rojhilat' a askeri saldırıları ABD ile savaş döneminde "baskı ve caydırma" amaçlıyken bu durum değişip, çatışmalı sürece evrildi. Çatışmalar sadece Kürt özgürlük hareketine yakınlığıyla bilinen PJAK ile sınırlı değil; İran KDP(PDK-İ) peşmergelerine kadar uzanıyor. Zira buna bağlı olarak 2 Temmuz'da yapılan saldırılarda 6 peşmerge yaşamını yitirdi.

Kürt örgütlerinin İran ordusuna karşılık verdiği çatışmalı süreç devam ediyor ve kısa sürede bitecek gibi de durmuyor. Her ne kadar çatışmalar küçük çaplı olsa da bölgede 2011 yılından beri gelen-karşılıklı anlaşmaya da bağlı olarak- çatışmasızlık durumuyla karşılaştırıldığında kritik bir gelişme olarak öne çıkıyor.

ABD Şiiler, İran Kürtler gitsin diyor

Irak'ta merkezi orduyla peşmergelerin entegrasyonu doğrultusunda, öncelikle bölgesel peşmerge güçleri ortak bir çatı altında birleştiklerini ilan ettiler. ABD gözetiminde sürdürülen bu durum olumlu görülse de , İran yanlısı Şii grupların(özellikle Haşdi Şabi) varlığı gerilim dinamiği olmaya devam ediyor. İran ise Kürt örgütlenmelerinden rahatsız bir ülke olarak Kürt örgütlerinin Irak sınırlarının dışında bir yerde konumlanmaları için baskı yapıyor.

> ***Kürt örgütlerinin İran ordusuna karşılık verdiği çatışmalı süreç devam ediyor ve kısa sürede bitecek gibi de durmuyor.***

Rojova'da durum

Suriye'de yeni hükümet kurulup, Kürtlerle 2026 ocak ayından sonra entegrasyon sürecine girilmişti. Ancak ülke siyasi ve askeri kırılganlık özelliğini hala kaybetmiş değil. HTŞ hükümetinin, Alevilere, Dürzilere, Hristiyanlara saldırıları, ırkçı, şeriatçı yaklaşımı biliniyor. Kürtlerle entegrasyon anlaşması olmasına rağmen, HTŞ güçleri Halep kırsalında Kürt beldelerine 30 Haziran'da saldırdı ve işkence ederek Kürt gençleri gözaltına aldı. Suriye halklarına uygulanan bu zülüm politikaları HTŞ öncülüğünde kurulan Yeni Suriye Hükümetinin tekçi, Arap- İslam milliyetçisi yapısını açıkça ortaya koyuyor.

Suriye için bir önemli gelişme de Rojova yönetiminin diplomatik temaslarıydı. Mazlum Abdi 17 Haziran'da Erbil'de Tom Barack ve Naçirvan Barzani'yle görüşme gerçekleştirip; sonrasında Avrupa ülkeleriyle (İtalya, Fransa, Hollanda, Belçika) diplomasi yürüttü. Görüşmeler sonucunda bir resim verilmemesi, ortak açıklamalar yapılmaması, emperyalist ülkelerin, Ortadoğu da Kürtleri "askeri" gücüyle kabul etseler de siyasi olarak henüz muhatap görmek istemediklerini gösteriyor. Onlara göre şimdilik esas muhatap HTŞ ve Ahmet EL Şara hükümeti .

Öte yandan Avrupa görüşmelerinin "yarı gizli" yapılmasının bir sebebinin de ABD' Türkiye ve Suriye hükümetinin karşı olduğundan kaynaklandığı biliniyor. Tüm bu gerçekler, Kürtlerin tarihsel ve güncel gerilim hatlarını kabartmaya devam ediyor.

Suriye hükümetiyle farklı İslamcı güçlerin çatışmalı hali politik atmosferin başka bir boyutunu oluşturuyor ve Şam'da İŞİD saldırıları giderek artıyor. En son 2 Temmuz'da bir kafede meydana gelen patlamada 5 kişi yaşamını yitirdi. İşte Suriye gerçekliğinde görülen bu kırılgan, çatışmalı süreçler, hala her şeyin hareket halinde olduğunu gösteriyor.

NATO toplantısının son günü Trump'ın Ankara'da verdiği emirle 8 Temmuz'da ABD-İran savaşının yeniden başlaması ise bölgeyi olağanüstü risklere sürüklüyor.

Kürtlerin ve ezilen halklarının özgür geleceklerini inşa edebilmeleri; bölgede yaşanan tüm bu riskleri ve onların sunduğu olanakları, mücadelelerinde içselleştirmelerinden geçiyor.

POLİTİKA

Mehmet Şimşek'in programı ve mutlak butlan

Öfke, Özgür Özel'in öncülüğünde haftalık mitinglerde kitle desteği olarak alanları dolduran on binler olarak karşımıza çıktı. Saray oligarşisi, bu toplumsal yönelimi ve sınıfın oluşan ve biriken öfkesini kendi bekası açısından önemli bir tehdit olarak görüyor.

(...) *1. sayfadan devam*

Program başarılı oldu mu?
DİSK-AR'ın BİSAM verilerine göre, Mayıs 2026 itibarıyla dört kişilik bir aile için açlık sınırı 34 bin 808 TL'ye, yoksulluk sınırı ise 114 bin 348 TL'ye yükseldi. Buna karşılık 2026 yılı için net 28 bin 75 TL olarak belirlenen asgari ücret, açlık sınırının 6 bin 732 TL altında. Asgari ücret açlık sınırının yalnızca yüzde 80,7'sini, yoksulluk sınırının ise yüzde 24,6'sını karşılayabiliyor. Bu veriler, uygulanan ekonomi programının toplumsal sonuçlarını bütün açıklığıyla ortaya koyması açısından önemli.
Programın temel dayanaklarından biri, ücret artışlarını enflasyonun altında tutarak iç talebi daraltmak ve fiyat artışlarını frenlemekti. Ancak bu tercih yoksullaşmanın adım adım kalıcılaşmasına, yatay ve dikey olarak genişlemesine neden oldu. Tam zamanlı çalışan milyonlarca kişi, emek gücü karşılığıyla temel gıda ihtiyacını bile karşılayamaz durumda. Bu durum, programa yalnızca ekonomik göstergeler üzerinden değil, yaratmış olduğu toplumsal yıkım açısından da bakmak gerekir. Dolayısıyla programın uygulanıyor olabilmesi her şeyin yolunda gittiği anlamına gelmez.

Program çalışmıyor
Program, ana hedeflerinden biri olan dezenflasyonu hiçbir şekilde gerçekleştiremedi. TÜİK verilerine göre enflasyon 2026 yılı haziran ayında bir önceki aya göre yüzde 0,99 oranında; bir önceki yılın aralık ayına göre yüzde 17,76 oranında ve bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 32,11 oranında artış gösterdi. Şimşek göreve geldiğinde enflasyon yıllık 39,59 oranında idi. Yani an itibariyle program başladığı yere geri dönmüş oldu.
Son dönemde açıklanan büyüme, sanayi üretimi, istihdam ve enflasyon verileri, programın öngörülen sonuçları üretmekte zorlandığını gösteriyor. Nitekim sermayenin tüm fraksiyonlardan programda bir revize ihtiyacı olduğuna dair sesler yükselmeye başladı. Programın 2027 itibariyle son bulması hedefleniyordu ama 2027'de bir seçim yapılacağına dair iddiaları da güçlendiren bir durum olarak değerlendirilen Erdoğan'ın revizyonu hızlandırma talimatı önemli. Zaman daralıyor, iktidar koalisyonu ne yaparsa yapsın kitlelerdeki desteğini artıramıyor. Toplumsal meşruiyetin aşınmasıyla birlikte, iktidar bloğu içerisindeki gerilimleri kontrol altında tutmak her geçen gün daha güç hale geliyor.

Ekonomik program ve mutlak butlan

Türkiye kapitalizmi açısından maden, enerji, petrokimya, savunma sanayisi ve dijital emek platformları gibi yeni sermaye birikim alanları olarak öne çıkarken bu sektörlerde rekabet üstünlüğü sağlamanın tek koşulu emek maliyetlerinin mümkün olduğunca baskılanmasından geçiyor. Emek gücünün daha düşük ücretli, daha güvencesiz ve daha örgütsüz bırakılması yalnızca sermaye birikim sürecini değil, aynı zamanda işçi sınıfının siyasal mücadele kapasitesini zayıflatmayı da hedefliyordu. Sınırları sermaye ufkuyla çevrili olsa da CHP ile başlayan sistem içi muhalefetin durdurulması bu yüzden önemli. Çünkü hareket halindeki kitlelerin bu sınırlılıkların içerisinde hareket etmelerinin bir garantisi yok. Çünkü yoksullaşan kitlelerin taleplerini içerecek, CHP sınırlarını aşacak bir seçenek hâlâ güncel ve mümkün. Ancak toplumsal muhalefetin önemli bir kısmı yönünü CHP'ye çevirdi. Öfke, Özgür Özel'in öncülüğünde haftalık mitinglerde kitle desteği olarak alanları dolduran on binler olarak karşımıza çıktı. Saray oligarşisi, bu toplumsal yönelimi ve sınıfın oluşan ve biriken öfkesini kendi bekası açısından önemli bir tehdit olarak görüyor.
Muhalefetin bu yürüyüşünü engelleme girişimleri başarısızlığa uğradıkça ve ekonomik yıkım her geçen gün derinleştikçe, sarayın faşizmin tekerini daha hızlı çevirmekten başka seçeneği kalmadı. Şüphesiz bu tekerin dönüşünün arkasındaki meşruiyet zemini, ABD'nin açtığı emperyalist icazet alanıdır. Saray, içeride biriken öfkeyle olası siyasal alternatif odaklarını dağıtarak kendisini siyasal olarak alternatifsiz bırakmak hedefiyle hareket ediyor. Bu bakımdan mutlak butlan kararı yol temizliği olarak okunmalıdır.

Özgür Özel'in yanlış yerde aradığı meşruiyet

Doğru hamlelerle yönünü sokağa dönen Özel'in en önemli açmazı ise faşizme doğru yol alan rejimin uluslararası ilişkiler boyutunu halen okuyamaması oluyor.

10. yıl dönümünü yaşadığımız 15 Temmuz darbe girişimi bilindiği gibi başarısız olmuştu. Fakat ardından darbelerin süreklileştiği yeni bir dönemin kapılarını açmış oldu. 19 Mart darbesi ile sıçrama yapan bu dönemin iki saç ayağından biri İmamoğlu Davası diğeri de mutlak butlan kararı ile gelen CHP operasyonuydu. İki süreç de adım adım inşa edilen faşizmin son dönemde görülen temel dayanaklarını oluşturdu.
Saray iktidarının zorlu faşizm yürüyüşü temel strateji olarak tehditleri yok ederek yolundaki engelleri kaldırarak ilerliyor. Yol tarihten bolca örneğini gördüğümüz şekilde kan dökerek değil engelleri canlı canlı toprağa gömüp yok olmalarını bekleyerek temizleniyor. Haziran 2015'te Erdoğan'ı iktidardan düşüren Demirtaş, 2019'da en büyük belediyeyi elinden alan İmamoğlu ve 2024'te toplumsal desteği ardına alarak AKP'yi ikinci parti yapan CHP bu stratejinin birer basamağı. Basamakların altı toplumsal muhalefeti bastırmak için yaygın tutuklamalar, mahkeme koridorlarına sevk edilen sendikal ayak oyunları, engellemeler, yasaklamalar vb. ile dolu. Merdivenin dayandığı yer hukuk. Meşruluğunu ABD başkanından alan Erdoğan için hukuk yolu açan bir pala. İmamoğlu davası ilerledikçe iddialar bir bir düşerken palanın el değiştirme ihtimali mahkemenin gidişini de değiştirmek zorunda bıraktı. 12 Eylül döneminde bile görülmeyen bir despotlukla İmamoğlu'nun savunma yapması engellendi. Darbe bir sıçrama daha yaparak el yükseltti.

Adım adım mutlak faşizm
CHP'nin mutlak butlan darbesi ile işlevsizleştirilme süreci Özgür Özel'i de köşeye ittiriyor. Tutuklanma durumu artık sürpriz olma özelliğini kaybetti. Özel'in yeni bir parti kurması da kaçınılmaz gözüküyor. Doğru hamlelerle yönünü sokağa dönen Özel'in en önemli açmazı ise faşizme doğru yol alan rejimin uluslararası ilişkiler boyutunu halen okuyamaması oluyor.
Hem Newsweek hem de Financial Times'a yazan Özel iki yazıda da ülkedeki durumu siyasi istikrarsızlık olarak değerlendirdi ve bölgede stratejik öneme sahip olma durumuna karşı "Erdoğan'ın demokrasiye yönelik saldırısı, Türkiye'nin müttefikleri için bir tehdit teşkil ediyor" diyerek NATO'nun demokratik bir Türkiye'ye olan ihtiyacına vurgu yaptı. Bir savaş örgütü olarak NATO'nun varlığını sorgulamadan bugünün dünyasında ABD-AB ekseninde silahlanmaya yapılan yatırımları ve bu yatırımları doğuran politik atmosferi görmezden gelerek yazılan bu yazılar Erdoğan'ın meşruluğunu aldığı yerden kendi meşruluğunun tanınmasını beklemekten başka bir anlam taşımamaktadır. Özgür Özel'in CHP'si ya da yeni partisinin meşruluk alacağı tek yer halkın kendisidir. Adım adım yürünen mutlak faşizm yolu da ancak halkın gücü ile bozulabilir. Koç, Sabancı, NATO vb. yerlerde aranan icazet bu yola dökülen güller gibidir.

EMEK

Şık Makas işçilerinin zaferi

Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşunun içinde bulunan Şık Makas'a ait CRS Kot Fabrikası'nda uzun süre ücretlerini alamayan ve haksız kodlarla işten çıkarılan işçiler 260 gün boyunca fabrika önünde kararlı mücadelelerini sürdürdü. 260 günün sonunda zaferlerini BİRTEK-SEN'in 2. Olağan Kongresi'nde duyurdular.

İşçilerin mücadelesi 260 gün boyunca sarı sendikayla, çevik kuvvetle, yargı sopasıyla, kundaklama ve tehditlerle bastırılmaya çalışıldı. Başlangıçta Öz-İplik İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, grevin ilk gününden sonra sendikaları tarafından yalnız bırakıldılar. Grev kararlığını sürdüren işçiler, hemen BİRTEK-SEN'de örgütlendiler.

Direniş boyunca patron ve devleti yine kol kola gördük. İşçiler herhangi bir şüphe olmadığı halde ifadeye çağrıldı, gözaltına alındı ve öncülerden Buse Kara'ya ev hapsi cezası verildi. Kışın ortasında direniş çadırlarına saldırıldı, direnişin 121. gününde direniş çadırı kundaklandı. İşçilerin yürüyüşüne Tokat Valiliği yasaklamalar koydu; çevik kuvvet ve polis eylemler süresince barikatları ile direniş alanındaydı.

Bütün bunların karşısında ise işçiler Şık Makas fabrikasının ve fabrika sahibi Kolunsağ ailesinin olduğu her yeri direniş alanına çevirdi. İşçiler Levis, Mango mağazalarının önünde eylemler yaptı, Şık Makas'ın olduğu 3 ilde eş zamanlı eylemler organize ettiler, direnişin 150. gününde Ankara'da Çalışma Bakanlığı önüne yürüdüler.

Şık Makas işçilerinin kararlılıkla ördüğü mücadele ve dayanışma ile içeride kalan tüm ücret alacakları eksiksiz ödenirken, işçilerin hak kaybına neden olan işten çıkış kodları düzeltilerek işsizlik ödeneğine erişim hakları yeniden güvence altına alındı. Kıdem ve ihbar tazminatları en yüksek banka mevduat faizi uygulanarak tahsil edildi. Yargılama ve dava süreçlerinden doğan tüm masrafların işveren tarafından karşılanması kabul edilirken, fabrikanın yeniden üretime başlaması durumunda direnişe katılan işçilere işe alımlarda öncelik tanınması da imzalanan protokolle kayıt altına alındı. Şık Makas işçilerinin direnişi örgütlü mücadelenin işçi sınıfı açısından somut kazanımlar yaratma gücünü bir kez daha ortaya koydu.

P&G işçilerinin zaferi

P&G işçilerinin grevi 52. gününde kazanım ile sonuçlandı. Dünya devi P&G şirketi, toplu iş sözleşmesi görüşmelerini önce maaş indirimi anlamına gelecek bir teklif ile açmıştı. Teklife göre işçilerin alacağı ikramiye sayısı azalacaktı. Ardından işveren ilk 6 ay yüzde 5, devamında da TÜİK enflasyonun yüzde 40'ı olacak şekilde son teklifini yaptı.

Lastik-İş sendikasında örgütlü P&G işçisi ise açıkça yoksullaştırma anlamına gelecek bu teklife boyun eğmedi ve greve çıktı. Grevin 52. gününde dünyanın en büyük şirketlerinden P&G'yi dize getirmeyi başardılar. İmzalanan sözleşmede ilk 6 ay için enflasyon üzerinde olacak şekilde yüzde 13,5 zam oranında anlaşıldı. Zam oranı sözleşmenin devamındaki ikinci altı ayda enflasyona, üçüncü altı ayda enflasyonun bir puan fazlasına, dördüncü altı ayda da yine enflasyona eşitlenecek.

Böylece P&G işçileri grevleri ile birlikte işverenin enflasyonun yarısından az zam vererek yoksullaştırma projesine boyun eğmedi. İşçilerin iradesinin dünyanın en büyük sermayelerine karşı bile zafer kazanabileceğini tüm işçi sınıfına gösterdi.

Bursagaz'da sendikalaşmaya işveren saldırısı

Aksa Doğalgaz Holding bünyesine satışı gerçekleşen Bursagaz'da işçilerin direnişi sürüyor. Satışın ardından yeni işverenin ücretleri baskılama girişimine Bursagaz işçisi boyun eğmedi. Bu saldırıları ancak bir arada ve örgütlü bir şekilde durdurabileceğinin bilincinde olan işçiler sendikalaşma sürecini başlattı.

Aksa Doğalgaz Holding bünyesine satışı gerçekleşen Bursagaz'da işçilerin direnişi sürüyor. Satışın ardından yeni işverenin ücretleri baskılama girişimine Bursagaz işçisi boyun eğmedi. Bu saldırıları ancak bir arada ve örgütlü bir şekilde durdurabileceğinin bilincinde olan işçiler sendikalaşma sürecini başlattı.

İşveren, DİSK içerisinde dahi mücadeleci tutumuyla öne çıkan Enerji-Sen korkusundan, bu sürece sarı sendika TES-İŞ lehine müdahil olmaya çalıştı. Ancak bizzat TES-İŞ yönetiminin patrondan yana tutumu işverenin müdahalesini boşa düşürdü. Bu tecrübe, işçiler nezdinde TES-İŞ'i bir odak olmaktan çıkarıp tercihlerini DİSK'e bağlı Enerji-Sen'den yana kullanmalarını sağladı.

Ancak işveren bu kadarla da yetinmedi ve TES-İŞ ile kol kola, Enerji-Sen'in yetki başvurusuna itiraz etti. Bu hamleyi Enerji-Sen'in açıkça yetki almaya hak kazanmış olmasına rağmen sırf zaman kazanmak için yapılan bir itiraz olarak değerlendirmek gerek. Çünkü ortada itiraz edilecek bir belirsizlik yok, işçinin kararı ve iradesi net.

Tam da bu itirazın ardından ise işveren asıl saldırılara başladı. Dava sürerken uydurma gerekçelerle sendikalaşan işçilerin bir kısmı işten çıkarıldı, işten çıkarılmayanlara ise işsizlik sopası gösterildi.

Aksa Doğalgaz Holding patronunun açıkça sermayeden yana olan yargı aygıtını ve yasal mevzuatı bu şekilde kullanması aslında ülke genelinde sendikalaşma adımlarında sıkça gördüğümüz örneklerden. Yetkiye itiraz ya da bazen işkolu tespit davası açılması, hatta bazen davanın kasıtlı olarak alakasız bir mahkemede açılarak zaman kazanılması alışılmış taktikler arasında.

Ancak Bursagaz işçisi bu taktiklere pabuç bırakacak değil. İşverenin saldırıları başladığı anda, sendikaları Enerji-Sen öncülüğünde, işyerinin önünde çadır kurarak direniş kararı alındı. Bu direniş tüm işten çıkarılan arkadaşları dönene ve sendikaları Enerji-Sen tanınana kadar sürecek. Tüm emek dostlarına düşen, Bursagaz işçisinin iradesini ve mücadelesi ile dayanışma göstermek.

Kafe bar işçilerinden ifşa dalgası

X platformu üzerinden bir kullanıcının çalıştığı kafenin insanlık dışı çalışma koşullarını ve ücret gaspını ifşalamasının ardından, ifşa dalgası tüm sektöre çığ gibi yayıldı. Her biri yoğun emek sömürüsüne ve güvencesizliğe yaslanan kafe ve barlar, twitter üzerinden teker teker ifşalandı. Turizm, Eğlence ve Hizmet İşçileri Sendikası (TEHİS), dağınık halde bulunan tüm bu ifşa edilmiş işletmelerden bir liste çıkardı. Aynı zamanda da, bu dalganın ifşalar ile sınırlı kalmaması adına, yapılan tüm hak gasplarına karşı tüm gücüyle mücadele çağrısında bulundu.

Sendika Başkanı Kubilay Çelik: "Örgütlenirsek ve mücadele edersek hiçbir sorunumuz çözümsüz değil!" diyerek tüm kafe ve bar çalışanlarını birlikte mücadeleye çağırıyor.

EMEK

Bir site kapısında yaşananlar: Kime açık, kime yasak?

Amaç güvenliği sağlamak değil, emeği disipline etmektir. Kurye beklesin. Kurye zaman kaybetsin. Kurye daha fazla teslimat yetiştiremesin. Kurye daha az kazansın. Ama hiçbir şirket, hiçbir site yönetimi bu kaybın bedelini ödemesin. İşte sömürünün en görünmez biçimi tam da budur.

30 Haziran 2026 tarihinde, henüz 19 yaşındaki Yemeksepeti kuryesi meslektaşımız Özgür, İstanbul Ataşehir'de bulunan Yakut Sitesi'ne bir sipariş teslim etmek üzere geldi. Sıradan bir teslimat gibi görünen bu olay, aslında Türkiye'de motorlu kuryelerin nasıl bir çalışma rejimi altında yaşamaya zorlandığını bütün çıplaklığıyla ortaya koydu.

Site girişinde, kendilerini güvenlik görevlisi gibi konumlandıran ancak resmiyette danışma personeli olarak çalıştırılan görevliler tarafından durduruldu. Kendisine söylenen tek şey şuydu: "Kurye motorları siteye giremez."

Bu cümle artık neredeyse bütün büyük sitelerde karşımıza çıkan, sorgulanmadan kabul edilmesi beklenen bir dayatma haline gelmiştir. Ancak burada herkesin kendisine şu soruları sorması gerekir:

Kurye motorları neden giremez?

Gerçekten güvenlik gerekçesi mi?

Eğer öyleyse neden aynı sitenin sakinleri motosikletleriyle rahatlıkla içeri girebiliyor?

Neden otomobiller serbest?

Neden misafir araçları serbest?

Neden yalnızca ekmeğinin peşinde koşan kurye dışarıda bırakılıyor?

Çünkü mesele motosiklet değildir. Mesele, o motosikletin üzerinde şirket logosu taşıyan bir emekçinin bulunmasıdır. Bugün sitelerde uygulanan bu yasakların büyük bölümü herhangi bir kanuna dayanmamaktadır. Türkiye'de hiçbir kanun "Motorlu kurye siteye giremez." dememektedir. Site yönetimleri kendi iç düzenlemelerini yapabilir; ancak bu düzenlemeler hukukun üstünde değildir. Keyfi kararlarla bir meslek grubunu aşağılayan, ayrımcılığa uğratan, çalışma hakkını zorlaştıran uygulamalar meşrulaştırılamaz.

Dahası, bu yasaklar yalnızca bir giriş-çıkış meselesi değildir. Bu yasaklar, platform ekonomisinin emekçiye yüklediği bütün maliyetlerin bir devamıdır. Bugün motorlu kurye, motosikletini kendi alıyor. Yakıtını kendi ödüyor. Bakımını kendi yaptırıyor. Sigortasını kendi karşılıyor. Kazanın bütün riskini kendi üstleniyor. Yağmurda, sıcakta, karda çalışıyor. Teslimatı gecikirse puanı düşüyor. Siparişi iptal olursa zararı kendisine yazılıyor. Ve bütün bunların üzerine bir de site kapılarında "Motorunu dışarı bırak, yürü." deniliyor.

Yani şirketlerin maliyetlerini sırtında taşıyan emekçiye, siteler de kendi keyfi kurallarının maliyetini yüklemeye çalışıyor. Bu kabul edilemez. Çünkü burada amaç güvenliği sağlamak değil, emeği disipline etmektir. Kurye beklesin. Kurye yürüsün. Kurye zaman kaybetsin. Kurye daha fazla teslimat yetiştiremesin. Kurye daha az kazansın. Ama hiçbir şirket, hiçbir site yönetimi bu zaman kaybının bedelini ödemesin. İşte sömürünün en görünmez biçimi tam da budur. Emekçinin zamanı ücretsiz şekilde gasp edilirken, bu gasp "site kuralı" adı altında normalleştirilmektedir. Meslektaşımız Özgür de bu dayatmayla karşılaştı. Müşterisini aradı. Müşteri, uygulanan yasağın anlamsızlığını görerek arka kapıya geldi ve bariyeri açtı. Teslimat gerçekleşti. Fakat çıkışta yaşananlar, meselenin aslında motor değil, kurye olduğunu bir kez daha gösterdi.

Bugün kurye site kapısında durduruluyorsa, yarın başka bir işçi başka bir kapıda durdurulacaktır. Çünkü emeğe yönelik saldırılar, bir meslek grubuyla sınırlı kalmaz

Motoruna tekmeler atıldı. Dini inancına hakaret edildi. Ailesine hakaret edildi. Fiziksel saldırıya uğradı. Çünkü sistem, kuryeyi hizmet alınacak ama saygı duyulmayacak bir insan olarak görmeye alışmıştır.

Biz bu saldırıyı duyurduğumuzda yüzlerce motorlu kurye Ataşehir'de bir araya geldi. Yaklaşık 300 kurye kortej halinde Yakut Sitesi önüne yürüdü. Bu yalnızca Özgür'e destek eylemi değildi. Bu, yıllardır biriken öfkenin dışavurumuydu.

Motorlu kuryeler kimsenin hizmetkarı değildir

Çünkü artık mesele tek bir site değildir. Bugün yüzlerce sitede aynı zihniyet vardır. Kurye kapıda bekletilir. Yük taşımaya zorlanır. Asansör kullandırılmaz. Tuvalet kullandırılmaz. Dinlenmesine izin verilmez. Hakaret normal görülür. Ve bütün bunlar "site kuralı" denilerek meşrulaştırılmaya çalışılır.

Biz bu anlayışı reddediyoruz. Motorlu kuryeler kimsenin hizmetkârı değildir. Motorlu kuryeler, yaşamlarını sürdürebilmek için emek gücünü satmak zorunda kalan işçilerdir. Bu nedenle maruz kaldıkları her ayrımcılık, yalnızca bireysel bir hakaret değil; sınıfsal bir saldırıdır.

Bugün kurye site kapısında durduruluyorsa, yarın başka bir işçi başka bir kapıda durdurulacaktır. Çünkü emeğe yönelik saldırılar, bir meslek grubuyla sınırlı kalmaz. Bu nedenle mücadelemiz yalnızca siteye giriş mücadelesi değildir. Bu mücadele, emeğin onurunu savunma mücadelesidir.

Bugün bize "Motorunu dışarı bırak." diyenler, yarın "Sesini de dışarıda bırak." demek isteyeceklerdir. Biz buna izin vermeyeceğiz. Motorlu kuryeler artık yalnız değildir. Haklarımızı, onurumuzu ve emeğimizi; dayanışmayla, örgütlülükle ve mücadeleyle savunmaya devam edeceğiz.

Ankara'da öğretmen destanı

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, taban maaş uygulamasının tekrardan yürürlüğe konulması ve kısa süreli sözleşmelerin kaldırılması talepleriyle Ankara'ya hareket etti.

Geçtiğimiz ayın NATO haricinde en çarpıcı gündemi şüphesiz Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası öncülüğünde, öğretmenlerin Ankara'yı kasıp kavurmasıydı. Öğretmen eyleminin sebebi 2014 yılında kaldırılan taban maaş uygulaması. Bu uygulama özel sektörde çalışan öğretmenlerin de, kamuda çalışan meslektaşları ile aynı maaşı almasını garanti ediyordu. Ancak bu taban maaşın kaldırılması ile beraber özel sektörde çalışan öğretmenler bazen asgari ücretin dahi altına çalışmak zorunda kaldı. Açlık sınırının altına çalışmak durumunda kalan özel sektör öğretmenleri bir de okul sahipleri tarafından haftada yedi gün çalıştırılırken, öğretmenlere hiç bir iş güvencesi de sağlanmayan 8 aylık sözleşmeler dayatılmakta.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, taban maaş uygulamasının tekrardan yürürlüğe konulması ve kısa süreli sözleşmelerin kaldırılması talepleriyle Ankara'ya hareket etti. 14 Haziran günü Güvenpark'ta toplanmak isteyen öğretmenlere kolluk kuvvetleri vahşice saldırdı, 41 öğretmen gözaltına alındı. Eş zamanlı olarak da, talebin muhatabı olan iktidar sürece dair herhangi bir adım atmayı geçelim görüşmeye dahi yanaşmamaktaydı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası ise karşı karşıya bırakıldıkları muhatapsızlık durumu ve maruz kaldıkları yoğun şiddete karşı açlık grevine başlayacaklarını duyurdular. 15 Haziran'da başlayan süresiz açlık grevi süresince birçok kez daha gaz ve kolluk şiddetine maruz kalan öğretmenler geri adım atmadı. TBMM Milli Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Komisyon Başkanı Ayşen Gürcan'ın ve MEB bünyesinde bürokratların bir kısmı sendika ile görüşme yapmayı kabul etmek zorunda kaldı.

27 Haziran'a gelindiğinde ise gerçekleşecek NATO zirvesi gerekçesiyle Ankara'da ian edilen fiili OHAL öğretmenleri de etkiledi. Ankara Valiliği açlık grevi dahil toplu eylemleri yasaklayan bir genelge yayımladı. Eş zamanlı olarak da öğretmenlere yönelik kolluk şiddetinin dozu iyice arttı. Komisyonun toplanmasına dair bir söz alan ve iktidar kanadıyla belirli görüşmeler de gerçekleştiren sendika ise bu durum karşısında 13. günündeki açlık grevini sonlandırma, eylemlerini farklı şehirlere taşıma ve iktidar kanadının adımlarını gözlemleme kararı aldı. Bu kapsamda başta İstanbul, İzmir ve Bursa olmak birçok ilde eylemler gerçekleştirildi.

Alınan sözlere karşın komisyonun toplanmadığını vurgulayan sendika, 14 Temmuz'da bir kere daha Ankara'ya çağrı yaptı. Sendikaları öncülüğünde öğretmenler komisyonun toplanması sağlamak ve taleplerini gerçekleştirmek konusunda ısrarcı.

DÜNYA

Flamingolar ayaklandığında

"Flamingo Devrimi" olarak anılan bu hareket, Arnavutluk siyasetinin çürümüş temellerini ifşa edip buna karşı büyürken, Trump ailesinin küresel emlak iştahının en çıplak halini gözler önüne seriyor.

Arnavutluk halkı, flamingoların kışladığı Vjosa-Narta lagününde, geçtiğimiz mayıs ayında dikenli tel gördüklerinde bunun ne anlama geldiğini anlamakta gecikmediler: Bir yer daha "yatırım" adına uluslararası sermayeye peşkeş çekiliyordu. Ama bu sefer halk telleri söktü; sahil yeniden denizle birleştirildi ve ülke tam kırk gündür sokakta. "Flamingo Devrimi" olarak anılan bu hareket, Arnavutluk siyasetinin çürümüş temellerini ifşa edip buna karşı büyürken, Trump ailesinin küresel emlak iştahının en çıplak halini gözler önüne seriyor.

Edi Rama, 2013'ten bu yana Arnavutluk'un başbakanı ve Sosyalist Parti'nin (PS) genel başkanı. Mayıs 2025 seçimleriyle beraber parti dördüncü kez üst üste iktidarı aldı. Partinin ismindeki "Sosyalist" kavramına aldanmayın. Son seçimlerde "2030'da Arnavutluk Avrupa Birliği'ne, yalnızca Edi ile," kampanyasıyla öne çıkan Rama'nın siyasal pratiği ise dikkate değer. AB üyelik sürecinde ilerleme, yargı reformu, turizm ve altyapıların gelişmesi ile birlikte demokratik mekanizmaların ve basın özgürlüğünün tırpalanması ve adım adım ele geçirilen devlet kurumları... 2002'den bu yana AKP rejimi ile kıyaslayınca bizim için oldukça tanıdık bir tablo. Protesto kıvılcımını fitilleyen olay, Sazan Adası ve korunan Vjosa-Narta bölgesinde, Jared Kushner ve Ivanka Trump'ın adının geçtiği yaklaşık 4 milyar avroluk bir lüks tatil köyü projesi ile yaşandı. Tıpkı Columbus'un Küba'yı gördüken sonra "burası insan gözünün görebileceği en güzel toprak," deyişini anımsatan bir edayla konuşan Ivanka Trump, Sazan Adası'nı keşfettiklerinde "büyülendiklerini" söylüyordu. Başbakan ile Ada'nın yakınlarında bir yat gezisi sırasında burada yapılacak lüks bir proje üzerinde anlaşmışlardı.

Bu proje fikrinden 3 yıl sonra, Arnavutluk parlamentosu Şubat 2024'te Korunan Alanlar Yasası'nı, beş yıldızlı inşaata izin verecek şekilde değiştirdi; Rama'nın başkanlık ettiği Stratejik Yatırım Komitesi, Aralık 2024'te Kushner'in Affinity Partners'ıyla bağlantılı Atlantic Incubation Partners LLC'nin Sazan için yaklaşık 1,4 milyar dolarlık teklifini kabul ederek şirkete izinleri hızlandıran "stratejik yatırımcı" statüsü verdi. 23 Mayıs 2026 yılında ise Zvërnec sakinleri Pishë Poro-Narta plajını çevreleyen dikenli teli buldular ve söktüler. Ama asıl kırılma noktası 30 Mayıs'ta geldi: Özel güvenlik görevlileri bir göstericiyi çitin arkasına sürükleyip biber gazı sıktı, orada bulunan polis ise sadece seyirci kaldı. Haliyle bu olayın görüntüleri toplumda yayıldı ve tepkiler büyüdü. İki güvenlik şirketinin lisansı iptal edildi, bir görevli tutuklandı ama artık iş işten geçmişti. Sermaye ve devlet birlikteliği açık bir şekilde açığa çıkmıştı. Protestolar 31 Mayıs'tan itibaren her akşam Tiran'da, Skanderbeg Meydanı'nda ve Başbakanlık önünde tekrarlanmaya başladı. 17 Haziran'da Avrupa Parlamentosu 2024 değişikliklerinin geri alınmasını talep eden bir karar aldı. Rama'nın 62. doğum gününde ve protestoların 35. gecesinde, on binlerce kişi, bir Rama büstünü devirdi. Bu satırların yazıldığı 6 Temmuz itibarıyla protestolar her gece devam ediyor ve Rama'nın istifasını talep ediyor.

> ***Son seçimlerde "2030'da Arnavutluk Avrupa Birliği'ne, yalnızca Edi ile," kampanyasıyla öne çıkan Rama'nın siyasal pratiği ise dikkate değer.***

Britanya'da istifa krizi

Parti içinde liderlik için öne çıkarılan isim Andy Burnham'ın parlamentoya girmesiyle beraber parlamento grubunun güvenini çoktan yitirmiş olan Starmer için artık istifa vakti gelmişti.

Keir Starmer, Downing Sokağı 10 Numara'daki başbakanlık konutunda konaklamaya başlamasının üzerinden yaklaşık 700 gün sonra, henüz ikinci yılından evvel, 22 Haziran 2026 günü istifasını göz yaşlarıyla kamuoyuna açıkladı. Böylelikle, Birleşik Krallık için dört yılda beşinci kez başbakan değişikliği yolu gözüktü.

Corbyn liderliğinin düşüşünü takiben 2020'de parti liderliğine gelen Starmer, selefinin sosyal-demokratik gündemini (kamulaştırma, ücretsiz yükseköğrenim, servet vergisi, kemer sıkmaya karşı çıkış) terk etmeyeceği sözüyle yola çıkmıştı; hâlâ partide çoğunlukta olan Corbyncı tabanı ikna etmek zorundaydı çünkü. Liderliğinin ilk yedi ay içinde ise partideki sol kanadın tasfiyesi başlamıştı. İlk hedef Corbyn'di, mesele ise antisemitizmdi: Eşitlik ve İnsan Hakları Komisyonu soruşturma açtı, Corbyn'in 54 yıllık üyeliği askıya alındı; iade edilse de parlamento grubundaki temsili geri verilmedi, 2024'te aday olması bile engellendi. Kılıç kısa sürede tüm sol kanada çevrildi; bazı gruplar "partinin değerleriyle bağdaşmadığı" gerekçesiyle yasaklandı, üyeleri savunma hakkı olmaksızın ihraç edildi.

2024 Temmuz'undaki genel seçimde İşçi Partisi 650 koltuğun 411'ini kazanarak "tarihi zafer" ilan etti; ama yüzde 33,7'lik oy oranı iktidara gelen bir parti için Britanya tarihinin en düşüğüydü, katılım da son 20 yılın en düşük seviyesindeydi. Bu "zafer", esasen Muhafazakâr Parti'ye öfkenin ürünüydü. Muhafazakâr oyların büyük kısmı Reform UK'ye kaymıştı. Düşüş en sert biçimde yoksul bölgelerde ve İşçi Partisi'nin "güvenli limanlarında" yaşandı. İşçi kentlerinde Reform'a destek yüzde 22'ye ulaştı: işçi sınıfının bir kesimi sağ popülizme, bir kesimi sandıktan uzak durmaya yöneldi. Seçim öncesi emekçilere verilen vaatler de ("Çalışan İnsanlar İçin Yeni Düzen", GB Energy, asgari ücret artışı, NHS'e bütçe) kitlesel bir seferberlik hedeflemiyordu. Starmer'in İşçi Partisi, Corbyn'in görece cüretkâr programının gerisinde, sermayenin dibinde bitti. Bu heyecansız vaatlerin bile teker teker terkedileceği daha ilk aydan belli olmuştu. "Çalışan İnsanlar İçin Yeni Düzen"in mürekkebi kurumadan, Kışlık Yakıt Ödemesi'ni hak sahibi 10,8 milyon emekliden yalnızca 1,5 milyona indirdi; yaklaşık 9 milyon emekli bir kalemde ödenekten mahrum bırakıldı. Asıl kırılma noktası ise "engellilik reformu" adı altında sunulan Evrensel Kredi ve PIP Yasası oldu. Hükümetin kendi Çalışma ve Emeklilik Bakanlığı'nın (DWP) hazırladığı etki raporu bile, 250 bin kişinin yoksulluğa itileceğini öngörüyordu. Dahası, Britanya 1948'den bu yana görülmemiş bir mali yüke ulaştı. Borçlanma maliyetleri G7 içinde en yüksek seviyedeydi. Bu borcun faturasını da sermaye lehine, işçi sınıfının cebinden ödemeye kalkıştılar.

Mayıs 2026 yerel seçimleri, bütün bunlara karşın biriken hoşnutsuzlukların sandığa yansımasıydı: 1.498 belediye meclisi üyeliği ve 38 belediye bir çırpıda kaybedildi. 2024'te Muhafazakârlara duyulan öfkeden nemalanan parti, şimdi kendisine çevirdiği öfkenin bedelini ödedi. Parti içinde liderlik için öne çıkarılan isim Andy Burnham'ın parlamentoya girmesiyle beraber parlamento grubunun güvenini çoktan yitirmiş olan Starmer için artık istifa vakti gelmişti.

Komünistler Graz'da kazandı

KPÖ için bu parlak zafer, gelecek dönem "belediyecilik" ile "sınıf mücadelesi" arasındaki ince çizgide yürümeyi gerektirecektir.

28 Haziran 2026'da gerçekleşen Graz yerel seçimleri, sadece Avusturya'nın ikinci büyük şehri için değil, aynı zamanda Avrupa genelinde yükselen sağ dalgaya karşı somut bir yerel alternatifin başarısı olarak kayıtlara geçti. Sonuçlar geleneksel burjuva partilerinin eridiğini, sosyal demokrasinin marjinalleştiğini ve kitlelerin doğrudan yaşam alanlarına dokunan bir siyasetin başarılı olabileceğini gösteriyor.

Sandıktan çıkan tablo

Graz Belediye Meclisi oylamasında, Avusturya Komünist Partisi (KPÖ), Belediye Başkanı Elke Kahr öncülüğünde yüzde 35,7 oranında oy alarak 48 sandalyeli mecliste 18 sandalye kazandı. Bu sonuç, partinin 2021 seçimlerindeki başarısını 6,8 puan artırarak şehrin "LeninGraz" unvanını pekiştirdiğini gösteriyor.

KPÖ'nün yükselişi ne anlama geliyor?

KPÖ'nün başarısı, havada uçuşan ideolojik sloganlardan ziyade, işçi sınıfı ve kent yoksullarının en temel maddi sorunu olan barınma hakkına odaklanmasında yatıyor. "KPÖ Konut Modeli" adı verilen ve belediye mülklerinde kira artışlarını sınırlayan yaklaşım, neoliberal piyasa düzenlemelerine karşı somut bir müdahale işlevi görüyor.

Elke Kahr'ın kişisel popülaritesi de partinin başarısında önemli bir rol oynuyor. Kahr, bürokratik bir elitizm yerine halkla doğrudan temas kuran, makam maaşının büyük kısmını sosyal yardımlara ayıran bir model uyguluyor. Okul mutfaklarına 15.000 öğün yemek sağlanması gibi pratik girişimlerle sınıfsal dayanışmayı da yerelleştirmeye çalışıyor.

Avusturya genel siyaseti için Graz'ın anlamı

Graz seçimleri, ulusal düzeyde bir "siyasi yeniden yapılanma" sinyali veriyor. SPÖ lideri Doris Kampus'un tarihi yenilgi sonrası istifası, geleneksel sosyal demokrasinin artık işçi sınıfının taleplerini karşılamaktan uzak olduğunu gösteriyor. Graz deneyimi özellikle üç farklı ders sunuyor. Öncelikle temel odağın ekonomiden geçtiğini gösteriyor. Barınma ve yaşam maliyeti gibi maddi temelli sorunlar, kimlik siyasetinin önüne geçtiğinde sosyalist solun kitle bağları güçleniyor. İkinci olarak KPÖ, sadece oyları değil, siyasi gündemi de belirleyerek kültürel ve siyasal bir hegemonya kurdu. Son olarak Graz sonuçları, sistem partileri dışındaki alternatiflerin, yerel başarılar üzerinden ulusal aktörlere dönüşebileceğini gösteriyor.

KÜLTÜR/GENÇLİK/ÇOCUK

Deniz'in cüreti: Madunları değil egemenleri parodileştirmek

Cumhurbaşkanına hakaret, dini değerleri aşağılama ya da birilerinin kişisel haklarına saldırı söz konusu değil. Deniz Göktaş'ın tutuklanmasının sebebi güldürü akımı içerisinde temsil ettiği bu yeni radikal çizgidir.

Kendisi bunu ayrıntılı düşünmüş müdür, bilinçlice bu noktada mı konumlanmıştır, ilerleyen zamanlarda bu çizgide devam mı edecektir bilinmez ama Deniz Göktaş'ın Ölü Deniz gösterisindeki mizahı dört nala yürüyüşünü sürdüren faşist inşa zamanlarında oldukça yaygın olan politik sinizmin tam karşısında konumlanıyor.

Güldürü Furyası ve Apolitizm

Evet deyim yerindeyse stand-up/güldürü konusunda son yıllarda büyük bir furya var. Her şeyden önce bu güldürü furyasının hitap ettiği kesimlerin başında genel olarak yüksek öğrenim görmüş görece iyi ücretli ve aynı zamanda güvencesiz çalışanlar ya da yakın gelecekte bu kesime katılacak olan öğrenciler geliyor.
Mizah furyasının temel konuları arasında işte bu kesimlerin gündelik yaşamları geliyor: Kentli ücretli beyaz yakaların (Kadıköy sakinleri ilk akla gelenler) gündelik yaşamlarının, işyerlerindeki, kamusal alanlardaki, sosyal ilişkilerindeki, aile ilişkilerindeki uyumsuzlukları… Aşağıdan gelerek kentli bu kesime katılan kenar mahalle, kır, taşra kökenli gençlerin kimlik karmaşası… Çok hızlı değişen dünyanın çok hızlı değişen tüketim trendlerine yönelik eleştiriler ve ama aynı zamanda uyum çabaları… Eski kuşakların bu hızla değişen yeni dünya karşısındaki uyumsuzlukları…
Tüm bu konu başlıkları arasında politik bir içerik apolitisizm olarak var. Dünyayı değiştirmeye yönelik bir çıkış ya da düzene ilişkin öfkeden özellikle kaçınarak yapılan bir tür pasifizm olarak var. Bu güldürü akımında dünyayı değiştirmeye yönelik çağrı yapan kurtuluş hareketlerinin parodileştirilmesi, grotesk leştirilmesi, alaya alınması var. Dünyanın değişeceğine dair umutlar yerine politik aciz lik var. Toplum yok, birey var. Tüm ilişkilerinden soyutlanmış bireyin düştüğü komik durumlar var. Türklük ve Sünnilikle uyum çabaları başarısızlıkla sonuçlanan Kürtlerin ve Alevilerin düştükleri komik haller var.

Madunların Parodileştirilmesi

Kısacası itaatkâr bir eleştirel akıl var. Düzene düzenin içerisinden seslenen, uyumsuzlukları ve ucubelikleri gören ama müesses nizama dokunmayan, politik bir çıkış çağrısı yapmak yerine bu politik çıkış çağrılarını da çoğu zaman parodileştiren bir akıl bu. 90'lı yıllardan, post Sovyet dönemin açılışından bu yana kültür endüstrisinde oldukça alıcısı olan bir yöntem bu zaten. Grotesk leştirilen, alay konusu yapılan sosyalistler, feministler, Kürtler, Aleviler… Sinemada, dizilerde, tiyatroda, romanlarda, köyün, mahallenin delileridir onlar. Marjinal oldukları kadar komiktirler de. Kimi zaman hakları verilir ama hiçbir anlatıda nihai çıkışı temsil ettikleri hissettirilmez. Aksine düzenle olan kavgaları ve kimlikleri şaka malzemesi haline getirilerek parodileştirilir.
Söz konusu güldürü furyasına egemen olan bu dili, bu pasif tutumu, bu politik sinizmi yoğun bir şekilde yeniden üretildiği bir dönem içerisindeyiz. Sosyal

medyada üretilen mizah da çoğu zaman bu çizgide. Bu yükselişi 2016'dan bu yana devam eden faşist darbeler silsilesinin bir ürünü olarak okumak gerekir. Büyük Gezi isyanı sonrasına çöken ağır karamsarlığın da etkisinin olduğu bir olgu bu.

Deniz'in cürmü

Şimdi Deniz Göktaş'a geri dönebiliriz. Eleştiriyi büyük bir cüretle düzenin kalbine yöneltiyor. Saray oligarşisinden başlayarak toplumun kılcal damarlarına kadar yayılan suç silsilesini teşhir ediyor. Mizahı tekrar ezilenlerin silahına dönüştürme denemesi yapıyor. Bunu yaparken günümüzün çelişkilerini kullanıyor. Üstelik ve belki de en önemlisi dar bir kesim yerine milyonlara hitap etmeyi başararak yapıyor bunu.
İşte cürüm tam da budur. Cumhurbaşkanına hakaret, dini değerleri aşağılama ya da birilerinin kişisel haklarına saldırı söz konusu değil. Deniz Göktaş'ın tutuklanmasının sebebi güldürü akımı içerisinde temsil ettiği bu yeni radikal çizgidir. Eleştiriyi ve teşhiri güçsüze, ezilene, maduna değil despota, düzene ve faile yönelttiği ve milyonları bu zeminde buluşturabildiği için iktidar cenahında büyük bir tepki yarattı.

Dörtnala koşan ebeveynler!

Çocukların kendilerini gerçekleştirebilecekleri, başarabilecekleri gerçekçi bir hedefin olmaması, temel ihtiyaçlarının karşılanmaması sadece ailelerin, öğretmenlerin ve okul yönetiminin sorumluluğu değildir.

Jimena Tello tarafından yazılıp resimlenen ve 1001 Merak Yayınevi tarafından basılan Dörtnala Koşan Anne, resimli bir çocuk kitabıdır. Bu kitapta bir anne uyuya kalmasıyla birlikte çocukların kahvaltısından okula gitmeleri, eve yapılacak alışverişten toplanmayı bekleyen çamaşırlara kadar tüm bu işleri yetiştirmek için bir ata dönüşür.
Bu anne dörtnala koşar ama koşarken çocuklarını dinlemeyi, sarılmayı, kendine vakit ayırmayı unutur.
İşte bizim ülkemizde de yoksullaştırılan halk yaşayabilmek ve yaşatabilmek adına dörtnala koşmak zorundadır. Evi geçindirmek için iki işte çalışan babalar hem dışarda çalışan hem de evin tüm işlerini yüklenen anneler…

Peki bu çocuklara kim bakacak?

Halkı açlığa ve sefalete mahkûm eden iktidar ebeveynlerden aynı anda birçok şey bekliyor. Emek gücünü ucuza sat, patrona boyun eğ, en az 3 çocuk yap, o çocuklara bak, büyüt ve bunları yaparken iktidardan ve patrondan hiçbir hakkını isteme.
Peki bu çocuklar nasıl büyüyecek? İktidarın planı belli ki sürekli koşup duran, ekonomik zorluklar içinde çırpınan ebeveynler tarafından büyütülmelerini sağlamak!
Besin değeri düşük yiyeceklerle karnını doyuracak, okula gidecek ama nitelikli ve parasız bir eğitim alamayacak, sosyal olarak kendini gerçekleştirebileceği alanlar bulamayacak ve eve tıkalı büyüyecek çocuklar... Diğer bir senaryoda ise çocuk yaşta çalışmaya başlayacak çocuklar var. Ve tüm bu olumsuzların sebebi iyi bir ebeveyn olamamak olacak! Daha hızlı koşsalardı başarabilirlerdi!

Ebeveynler tek başına neye yetişebilir?

Çocuklarla ilgili sorunlar hep ailelere yüklenir. Geçtiğimiz aylarda yaşanan okul saldırılarında sanki iki olayın da yaşanması münferitmiş gibi olaylar ayrı ayrı ele alındı. Aileler ceza aldı. Fakat okullarda olan şiddet ortamı hepimizin malumu. Duyduğumuz ve duymadığımız birçok olay kendi özgünlükleri içerisinde aynı sebeplerden kaynaklanıyor. Bir okulda olması gereken en temel ihtiyaçlar dahi karşılanmıyor ama içerisinde huzurun olması bekleniyor. Çocukların kendilerini gerçekleştirebilecekleri, başarabilecekleri gerçekçi bir hedefin olmaması, temel ihtiyaçlarının karşılanmaması sadece ailelerin, öğretmenlerin ve okul yönetiminin sorumluluğu değildir. Tüm bu ihtiyaçları karşılaması, şiddetsiz ortamı kurması, çocuklara kendilerini gerçekleştirebilecekleri ortamı oluşturması gereken iktidarın ta kendisidir.
Bir çocuk sadece ailesinin sevgisiz büyütmesiyle, öğretmeninden azar işitmesiyle bu raddeye gelemez. Bu kadar insanın ölümüne sebep olmaz.
Asıl sorumluları göreve davet etmeliyiz. Tüm bu koşuda asıl sorumluların kim olduğunu atlamamak gerekiyor. İktidarı, çocuklara karşı yükümlülükleri için sürekli olarak zorlamak şart. Bunun için ebeveynler arası bir örgütlenmeye de ihtiyaç var. Çünkü kendi çocuğu için koşturan ebeveyn diğer ebeveynle yarışıyor! Ebeveynler arasında bir yarış, eleştiri, ayrımcılık durumları oluşuyor; Böylece sorunlar tekilleşiyor. Oysa sorun sistemin kendisiyle ilgili ve o çözülmeden yarışı hiçbir çocuk kazanamayacak!

Nafaka hakkına saldırı kadınların yaşamına saldırıdır!

İktidar ve kadın düşmanı çevreler nafaka hakkını gerçek dışı örnekler üzerinden tartışarak kadınların boşanma sonrası yoksulluğunu görünmez kılarak mağduriyet yaratmaktadır.

Anayasa Mahkemesi'nin nafaka hakkı ile ilgili olarak Türk Medeni Kanunu'nun 175. maddesinde yer alan "süresiz olarak" ibaresini iptal etmesi, yalnızca bir kanun değişikliği değildir. Bu karar, uzun süredir adım adım örülen ve kadınların kazanılmış haklarını tasfiye etmeyi amaçlayan iktidar politikalarının yeni halkasıdır.
İktidar, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda inşa ettiği yeni emek rejimini derinleştirirken, ekonomik krizin maliyetini kadınların kazanılmış haklarını tasfiye ederek yönetmeye çalışmaktadır. İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme, 6284 sayılı Kanun'u hedef alan söylemler, "aileyi güçlendirme" adı altında boşanmayı zorlaştıran girişimler ve şimdi nafaka hakkına yönelik müdahale. Hepsi iktidarın aynı siyasal programın parçalarıdır. Bu programın merkezinde ise yeni emek rejimi bulunmaktadır. Esnek, güvencesiz ve düşük ücretli çalışma düzeni, kadınların ücretsiz bakım emeğiyle ayakta tutulmaktadır. Kreş açmayan, kamusal bakım hizmetlerini yaygınlaştırmayan, iktidar; çocuk, yaşlı ve hasta bakımını yeniden kadınların omuzlarına yüklemektedir.

Nafaka yalnızca nafaka değildir!

Tam da bu nedenle nafaka tartışması hiçbir zaman yalnızca nafaka tartışması olmadı.
Yoksulluk nafakası, kadınların boşanma sonrasında içine itildiği yapısal yoksulluğu kısmen dengeleyen sınırlı bir hukuki güvencedir. Çünkü Türkiye'de kadınlar erkeklerden daha düşük ücret almaktadır, kayıt dışı ve güvencesiz çalışmaktadır, çalışma yaşamından en çok bakım sorumlulukları nedeniyle kopmaktadır. Evlilik boyunca ücretsiz olarak yürüttükleri ev içi emek ve bakım hizmeti ise ne ekonomik bir değer olarak görülmekte ne de boşanma sonrasında karşılığını bulmaktadır.
İktidar ve kadın düşmanı çevreler uzun süredir nafaka hakkını gerçek dışı örnekler üzerinden tartışmaya açmakta, kadınların boşanma sonrası yaşadığı yoksulluğu görünmez kılarak mağduriyet yaratmaktadır.

Nafaka lütuf değil haktır

Bugün hedef alınan yalnızca nafaka hakkı değildir. Kadınların boşanmasını zorlaştırarak, onları yoksulluk tehdidiyle evliliğe mahkûm etmek amaçlanmaktadır. Bu yüzden mücadele yalnızca bir hukuk maddesini savunma mücadelesi değildir. Mücadele; eşit işe eşit ücret, kamusal bakım hizmetleri, kreş hakkı, güvenceli istihdam, şiddetsiz yaşam ve kadınların ekonomik bağımsızlığı için verilen ortak mücadeledir. Nafaka hakkını savunmak da bu bütünün ayrılmaz bir parçasıdır.
Bugün kadınların kazanılmış haklarına yönelen her saldırı, sermayenin ihtiyaçları ile muhafazakâr aile siyasetinin kesiştiği noktada ortaya çıkmaktadır. Nafaka bir lütuf değil, patriyarkal kapitalizmin yarattığı eşitsizlikler karşısında kadınların mücadelesiyle kazanılmış en temel güvencelerden biridir.
Bugün kadınlar patriyarkal kapitalizmin saldırıları karşısında kadınların emeğini, yaşamını ve özgürlüğünü savunmaya; eşitlik mücadelesini büyütmeye devam edecektir.

PARTİ'DEN

İzmir'de parti pankartları

İzmirliler geçtiğimiz ay içinde neredeyse her sabah işe giderken Toplumsal Özgürlük Partisi'nin gündeme özel pankartlarıyla karşılaştılar. İzmir İl Örgütü almış olduğu kararla birlikte rutin faaliyetlerini gündeme özel pankartlarla zenginleştirdi. Kah Ankara'daki öğretmen mücadelesine İzmir'den bir selam gönderildi, kah tüm yasaklamalara rağmen gökkuşağı özgürce İzmir semalarında dalgalanırken Onur Haftası kutlandı. Ya da İzmirlilerin NATO ve ABD emperyalizmine karşı öfkesi slogan oldu dalgalandı.

NATO'ya karşı her yerde isyan

7-8 Temmuz tarihlerinde Ankara'da düzenlenen NATO zirvesi için ülkede büyük bir sıkıyönetim koşulları yaratıldı. Başta Ankara olmak üzere pek çok ilde eylemler yasaklandı yüzlerce insan hukuksuz şekilde gözaltına alındı ve tutuklandı. Zirve sırasında Ankara'da protesto gösterisi yapmak isteyen "NATO'ya Hayır Koordinasyonu" bileşenlerine polisin müdahalesi sert oldu. Sosyalist milletvekilleri müdahale üzerine bir açıklama yaptı. İstanbul'da da Kadıköy'de ve Dolmabahçe'de büyük birer yürüyüş gerçekleşti.
Adana'da Emek Partisi, Halkevleri, Sol Parti, TİP ve Toplumsal Özgürlük Partisi sözcülerinin katıldığı "Neden NATO'ya Hayır?" başlıklı bir panel düzenlendi.

5. Evvel Temmuz Kültür ve Sanat Festivali

Bu yıl Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali "Defnenin Dalında Barış, Köklerimizde Direniş Var" şiarıyla hazırlandı.
Defne, bu topraklarda yalnızca bir ağaç değildir. Binlerce yıldır barışın, yaşamın, bereketin ve kök salmanın simgesidir. Akdeniz'in kıyılarında yaşayan halkların hafızasında defne, savaşa ve yıkıma rağmen yaşamı savunmaktır. Bugün de Arap Alevi halkı olarak, bütün acılara rağmen barışın sesini yükseltmeye, birlikte yaşamı savunmaya devam ediyoruz.
Kültürümüzü yaşatmak, hafızamızı geleceğe taşımak, çocukların neşesini büyütmek, kadınların sözünü çoğaltmak, gençlerin üretimini görünür kılmak ve halkın bir araya gelme iradesini güçlendirmek için bu yıl da sokaklarda, mahallelerde, evlerde, avlularda buluşuldu.
Festival kapsamında Samandağ'da Kurtderesi'nde Esra Işık, Eren Can ve Beyda Ceylan'ın konuşmacı olduğu ekoloji paneli, Yeni Mahalle'de Hamide Rencüs'ün konuşmacı olduğu Alevi Örgütlenmesi ve Mücadele Yolları başlıklı bir forum, Yeni Park'ta Pelin Kahiloğulları, Erdoğan Aydın ve Emrah Karaçay'ın konuşmacı olduğu Emperyalist Savaş, Ortadoğu ve Aleviler başlıklı bir etkinlik, Ali Özgür Özkarcı ve Cabir Özyıldız'ın katıldığı bir edebiyat söyleşisi ve NATO karşıtı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Etkinlikler dışında halk şenliği, müzik atölyesi ve çocuk etkinlikleri de düzenlendi. Festivalin Defne ayağında da çeşitli sanatçıların yer aldığı halk şenliği ve çocuk etkinlikleri düzenlendi.

Sınıf devrimciliği ve Kenan Budak*

Kenan Budak'ı bugünlere taşıyan en temel özelliği şüphesiz onun gerçek bir işçi sınıfı devrimcisi olmasıdır. Marksizm- Leninizm sınıflar mücadelesinin teorisiyse, bunu zamana ve mekana uygulayabilen devrimciler sınıf devrimcisi karakterini taşırlar.
Buna göre, işçi sınıfı toplumda öncü konumdadır. Dolayısıyla her eylemiyle topluma etkide bulunur, toplum da işçi sınıfına etki eder. Bu karşılıklı etki durağan değil sürekli hareket halindedir. İşçi sınıfı toplumsal alanın bütünü ve onu meydana getiren diğer toplumsal güçlerin tümüyle etkileşim halindedir. Bu alanda öyle konumlanır ki, ona toplumun kaderini belirleme ve topluma yön verme sorumluluğu verir. Kendi özgürleşmesi toplumun özgürleşmesi olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Bu bilinçle hareket eden sınıf devrimcisi toplumsal yaşamı bir bütün olarak kavrar.
Diğer yanıyla, toplumu komünist bakış açısıyla kavrayan kadro-militan, hayatın her anında ve alanında devrimin imkanını ve güncelliğini arar.
İşte Kenan Budak' da cisimleşen işçi sınıfı devrimciliğinin karakteri bu zeminde oluşmuştur.

Her koşulda devrimcilik

Kenan Budak genç yaşında işçiliğe başlamış, emek sermaye uzlaşmazlığında emek safında bir devrimci olarak yer almayı Kıvılcımlı'nın çıkardığı Sosyalist Gazetesi'nden öğrenerek devrimci harekete katılmıştır. 12 Mart darbesinin yarattığı politik ortamda devrimci hareket faşizm tarafından baskılanırken, O direniş mevzisinde yer alarak Zeytinburnu sokaklarını devrimci örgütlenme alanına dönüştürmüştür. 12 Mart'la 12 Eylül arasında da sonra, Zeytinburnu'nda yürütülen anti-faşist mücadelede öncü konumda yer almıştır.
Kenan Budak, Kazlıçeşme'nin deri kokan sokaklarında Bağımsız Bağırsak ve Deri İşçileri Sendikası (Bar Der-İş) içerisinde sendikal çalışmalara katılır. 1976 yılında DİSK'e bağlı İlerici Deri-İş Sendikası'nın kuruculuğunu yapar. DİSK'in 7. Genel Kurulu'nda finans kapitalin saldırılarına karşı, sendikaların teslimiyet çizgisini eleştirir ve tutarlı bir direniş çizgisinin inşası için çabalar. Bu süreçte önüne konmaya çalışılan maddi ya da mevki imkanlarını elinin tersiyle iterek, sınıfın çıkarlarını milim sapmadan savunur ve sınıfın öncüsü olarak devrimci sendikacı kimliğini inşa eder.
Kenan Budak'ın halk içinde örgütlenmesi de halkçı kimliğine işaret eder. Karmaşık siyasi problemleri mahallelinin yaşadığı sorunlardan üstün görmez ve yoksul emekçilerin her soruna titizlikle çözüm arar, halkın gönlünü kazanır. Mahallede herkesin tanıdığı sevip saydığı bir kişi olarak halkın devrimcisi olabilmiştir.
Bunların yanında Parti militanı olarak hareketin re-organizasyon sürecinde çekirdek kadroda yer alarak Vatan Partisi'nin kurulmasında rol alır. Vatan Partisi'nde yaşanan yol ayrımında devrimci direnişçi safta durarak Sosyalist Vatan Partisi Merkez Komitesi içinde komünist kimliğini oluşturur. Katledildiğinde, SVP MK üyesidir.
12 Eylül'de karşı devrim tüm gücüyle geldiğinde panikleyip kaçmadan uygun biçimde geri çekildiği mevzilerden devrimin çıkarları doğrultusunda hareket eden kişi yine Kenan Budak'tır. Sendikacılar yurtdışına çıkma ya da Selimiye Kışlası'nda teslim olma kuyruğuna girerken, diğer partili yoldaşlarıyla birlikte işçilere faşizmi anlatabilmek ve değişen koşullara rağmen örgütlü mücadeleyi koruyabilmek için darbeden sonra çalışmalara devam etmiştir.

Bütünsel kimlik

Kenan Budak, bizlere komünistleşmenin bütünsel kimliğe sahip olması gerektiğini göstermiştir.
İşte, bu noktada Kenan Budak artık sadece Zeytinburnu'nda bir deri işçisi değil, aynı zamanda işçi sınıfıdır, yoksul halktır. Kapitalist düzen açısından tehlikeli olan da bu bütünleşmedir ve burjuvazi de hesabını buna göre yapmıştır. Dolayısıyla O'na sıkılan kurşun halka ve tüm işçi sınıfına sıkılmıştır.
Bugünün "Kenan Budaklaşması" ise, partinin kadro-militanı olmanın yanında işçi sınıfının devrimci arayışında öncü olmak, halkı severek halklaşmak, teslimiyete karşı direnişçi olmak, hamlecilikle engelleri aşmak, ileriye sıçramak, sonuç almak ve baştan ayağa insan olmak demektir.

www.elyazmalari.com sitesinden

FAŞİZME ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE KARŞI ÇIK

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İÇİN KODU TARATIN

TÖP TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00